

Tandori Dezső

A kb.-n

Lesz, árad, leszárad

kb. Babits, példának venni a piciny fűszálat rövid ü-vel, miért nő, hogyha majd leszárad, miért szárad le, hogyha stb. (újra nő), TD módosítások

*A tengeren a szél
fu, a kínai
tengeren ráadásul
Fu.
Korea táján Phu,
Japán vizein Fu-Phuh.*

*De a szél
(majdnem)
mindig leszárad,
a tenger azonban
nem szárad fel.*

*Fel-felszáradgat a
tenger a szélbe.
De füve mi?
Tengeri fű.*

*A tenger füve,
adott helyeken
a tengeri fu,
Fu és a tenger füve,
árad,*

leszárad.
Lesz, árad,
le...stb.
Tu Fu nyomán
TD-fu.

Fu, fú, phu,
phú a szél (a szel,
pl. szellő, itt szel).
Az egeket és a tengereket
szeli a szellő.
Szél szel, had,
füvek hada, hajtogat,
le is szárít, száradsz
te magadtól is,
el, le, franciául elle
(hölgyfű, pl.).
De magyarul helytelen:
„El-e szárad a phu”, ne is
lássak ilyet.

Helytelenséget
ne is lássak.
Pl. hejteléség,
ablaktalan helység,
talán a hejség alak
már kihalt.
De sejkiség van!

Ne lássak hirtelen
helytelenséget.
Mert vagy a hült helyét
látom pl. a tengeri fűnek (fünek),
de azt minek
nevezném helyének,
igaz, miért is ne nevezném.
Bármit a leszáradt tengeri fű
helyének nevezhetek.
Sejktelen sejkiség? Sejkiség?

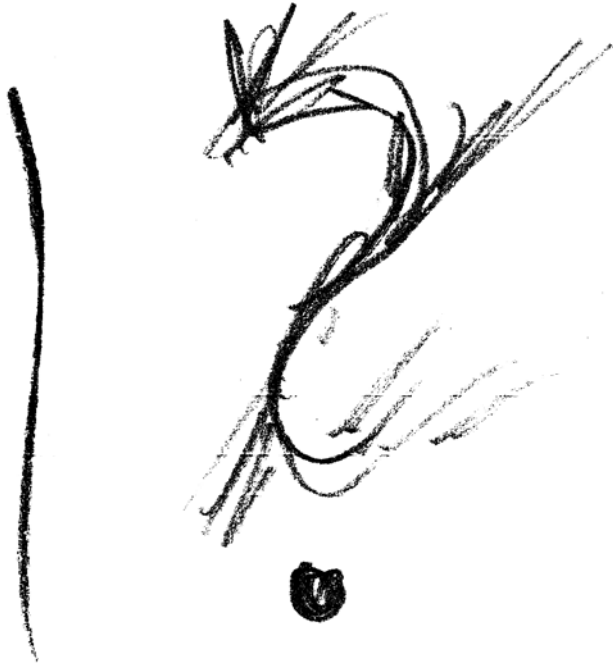
De a tengeri füvel
(például/pláne a kínaival!)
nem lehet kukoricázni.
Tengeri füvel ne kukoricázz!
Ne, tengerivel,

*hallod, tengerivel ne
kukoricázz!*

*Mert a kukorica
felkiálthat:*

rád kérdezhet:

És (bef.) ahogy (pl.)
a régi avantgárd (etc.) mondta:

a gyökvonás pontosságának
esélye így csökken egyre:

négyzet
köb
kb.

Ilyenkor vagy
kb. gyökvonás,
amiről szó van,
nagyon pontatlan dologról,
avagy
nem gyökvonásról,
és akkor a „kb.” akár
(a legnagyobb)
pontosságnak is tekinthető.
de a félmúlt avantgárdja is
így mondhatta:
„Miért ne lehetne a kb.
a legnagyobb pontosság.”
Itt minden a központozáson múlik.
S a kérdés-felkiáltás pontja se mindig
alpontozás. (Ld. fel-szárad.)

Bafids nyomán

a végét itt sem
lelő (18)

idő →

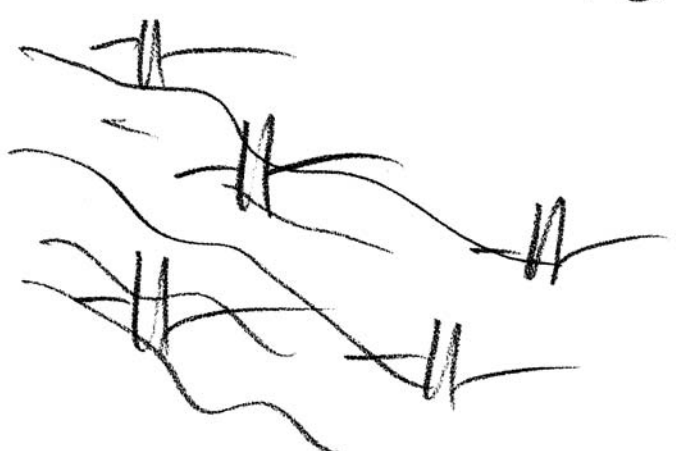
Ar idő vége
a végtelen!!

A tenger füve

a tengeri

fü (Babits
nyomán

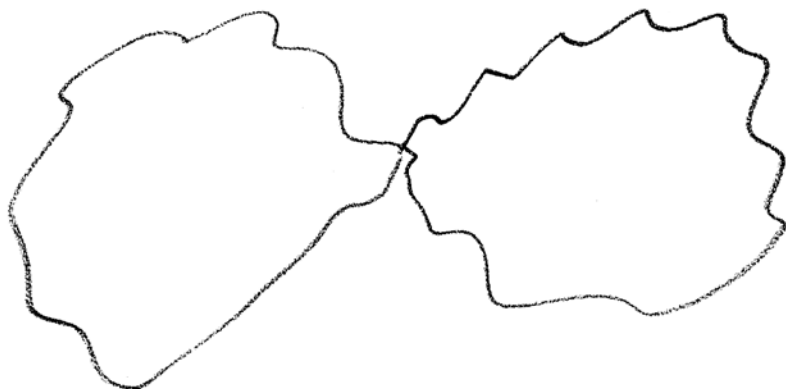
B)

A szél (Fü) tengeri

hüvet fog füjni!

Druidd wraig, mi eaf

a) A Teuger

vegtelenje

b) A vegtelen

menüvege

c) Eayeb

A kínai tengeren Fű,
a kél
(és iránya)

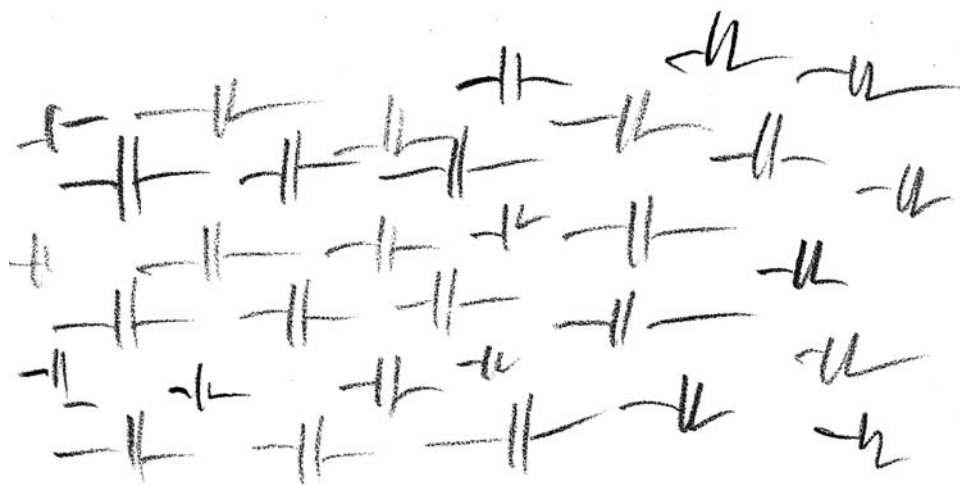

fű, és lessarad,
de miért,
ha újsis újra jó?

"Lesz, arad!"

Mondd meg,

ez kb. mi:

- 1, ismétlések sora
- 2, babitsi "fü"
- 3, egyéb (egyékb.)

Központosság (a köbön)

*Központosság a köbön:
a kb.-pontosság a közöny.*

*Pl. nem mindegy,
mit mond Meursault:
bocsánat, Meursault:
úgy, mint somersault
(egyfajta bukfenc):*

*„Ma meghalt anyám.”
Avagy:
„Ma meghalt Anjám.”*

*Én erre, egzisztencialista,
egy egész regényt alapoztam.
Kiderül,
látható lesz-e.
Lehet, visszavonom.*

*Szépen tartok!
Ez itt mindenesetre: menjen. Aló mars! Stb. grenadír Mező.*

Éjáron-vakáció

Jön valami (Babits, Dsida, Eliot, sokan, így)

*Éjáron foglaltam vakációmát.
Per éj áron. És szúnyogok per éj,
ez vona félvonalat valami elioti
és valami magamféle törekvés köze.*

*A szél, fű, fü, fu megvolt, szellő,
szelés, szélütés esélye mi,
nem épp több megerőltetés kéne-e
tizennyolc fölös kiló leadásához
(hús is megvan az, és meddig lesz meg?),
fölös kilókkal a szívszél hűtése (hűdése stb.)
sok évnyi esély, lesz feleségem özvegy,
lesz borzalom mi mindennel*

*mi, nem semmi,
annál rosszabb.*

Nem Semmi Annál Rosszabb.

Na. Nem?

*A felszáradt leszáradt,
a le fel,
a fel-le a liftel az agyam
W.S. mester nyomán
(ld. kb. lóima kiköpöm a zagyvelóm,
s azóta mennyi zagyvelőlópás).*

Ja., jav. lóima=lórima, Lóri, ma. Na.

*A többit nem ismétlem.
Na van.
Navan egy ír városka lópályával.
Mellémentem busszal.
Beszélést mellé nem kérek.
De mi a főétel, a fő etetés,
a fő etetés a némaság,
mellé beszédet nem kérek,
két fogam is kitört újabban.*

*Szebb nem lesz, legföljebb
(állkapocs) műtét lesz,
de ebből a tétből nem kérek.
Fohászodom, de ez komoly,
mint egy europolinéz.
Térjünk valamire vissza.
A Nem Semmi már csak az Annál Rosszabb.*

*Mert nem remélek, mert
nem remélem, hogy megfordulok,
mert nem remélek új fordulatot,
ha használjuk, kavarjuk,
ha kavartuk, kajáljuk
– semmi kajánság, kaján élünk –,
és Babits amott, nem térek vissza,
a fű (a fü) tér csak vissza, tereget,
teregeti magát, nem kéreget,
tegnap egy erőteljes kéregető*

fiatalembernek (a nője ott ült
tőle két lépésnyire) azt mondtam:
„Látja, ezért nem járok én erre!”
S mentem. És annál semmibb.

Mit meg nem értenek ma már sokan.
Nevetett, képzeljük. Megfordultam,
hallottam, azt mondja (sablon szó bár):
„Ez érdekes.” De 99,999999... zenóni az „1”-hez
százalékunk ilyen közszavakból áll.
A központosság ez a se ide, se hús,
se oda, se hal zagyvaság, ázalék.
Még jó, hogy nem rosszabb, még így jobb (a rossz).

Bármilyen borzasztó lesz.
Csak ami van, az maradna.
Bánom is én, tulajdonképp, nem tulajdonom.

Az éjáron (éjjáró, önjáró stb.)
nem a vízi bukfencről jutott eszembe,
ó, a de rég nem látott delfinek, Adria,
1977, volt oly év? Az éjárok
arra is felmentek,
felszáradt az olcsóság,
leszáradt, ahogy tetszik.
Már nem tetszene,
ha viszontlátánánk az egykor
oly szent (oly mindennapi) helyet,
azt a helyiséget,
szobánkat, a helyiséget,
hej, hej, sej, kedveni nincs mondom,
jav. mondani nincs kedvem.

Nem tetszeleg, csak tetsz elég, mint tetszhalott.
Írtam minap: nem akarok (mert nem tudok)
mondani élőszóval senkinek semmit,
helyet és időt összehozni nem bírok,
nem bírok nem ugyanazokkal a hiányzó fogakkal járni,
ugyanolyan kopó-hajú fésületlenséggel,
max, sapkában, fekete kalapban (kis vászon, nyárra),
nem kell úgy járnom, hogy nincs járásom.
Félek, elsősorban lustaként, hogy fogyni
próbáljak (járásom úgyis akaratlag gyarapodhat csak),
nem is félek. Nem az esélyek vannak. Jön valami,
amit minden ért, csak ő nem. Azt hiszem,

*ez Babitsnál nem az állat, hanem az ember.
Jó, ilyen értelemben akkor az ember, de madárral, lóval etc.
Szenelegnek itt madárkámnak közben a rádiózenék.*

*„Most szűnök meg”, írtam volna, mely ízléstelenség!
S ó, tetsz áron, tetsz elégül, tetszeleg,
tetszelgésül régi nagyok előtt, hadarom,
na, hogy tetszelgek, kérdik ma annyian,
a kb. emberek, tetszelgőn, hossztestek,
akik azt hiszik, emberek ők, hossztestek a köbön,
a köbön, rost parti, rostessek, rost-estek, rost-éjek,
ezt húzzák-vonják, rossebbe, perek árán, per áron,
gyökérhúzás, köbvonás, fuldoklom az érzéstelenítőtől,
ó, inkább valahol mégis a köz-gyökérenél,
Istenem, add, hogy legalább soká maradhassak így, bármi is ez
aztán már – és a „már” a kulcs szó –,
már annyira ezt érzem, ödéma jön, kivezető csővel a néma,
aztán már úgyis ordító, vérző,
gézes, felfeküdt, gyulladt,
gennyedző, elakadó, fülő
néma csend. A vad rohanat az, már nincs rá utóélet.
Minden halál fulladásos halál?
Ó, Szabó Lőrinc, te is de nagyon igazán tudtad,
mily egyszerű szavakkal szóltad,
könnyű a csendnek akkor már,
csak annak nehezebb, aki fül.
De hiszen egy pillanat múlva a kivégzett sem „lesz”.
Ki szenved akkor, mikor bárki is kiszenved?
Ki-bárki? Mondd, Meursault!
Mondd, éjáron-somersault!
Ó, bocsánat e nálam ritkaságnak... míg ritkulok, s „szűnök meg”.*